מראה יחזקאל על התורה — תזריע

ואיש כי ימרט ראשו כו' איש צרוע הוא טמא הוא טמא יטמאנו הכהן בראשו נגעו, קשה טובא חדא האיך ס"ד דבמריטת ראש יהיה טמא שאין בו נגע, ועוד שכל הכתוב דאיש צרוע הוא למותר ודבר בכעס כמתקוטט, וגם בראשו נגעו לא ידענו מאי בעי בזה דמאי נפקא מינה אם בראשו הוא הנגע או בשאר אבריו, והנ"ל דיש בזה רמז גדול וכמ"ש רז"ל (פסחים מט:) שנה ופירש קשה מכולם, והיינו כי השערות הם דינים ולכך כהן גדול היה צריך להסתפר בכל יום וע"כ כי ימרט ראשו זה מורה על טהרה יתירה, ואח"כ כשנולד בו נגע, הטומאה יותר גדולה, ולכך קאמר בראשו נגעו וכפל כמה פעמים הטומאה במקרא זה, וכבר אמרתי בילדותי רמז לזה שהעומד מחליו שערותיו מתלבנים כמו שאמרו רז"ל (נדרים מא.) שמוחלין לו עוונותיו שנאמר הסולח לכל עוניכי הרופא לכל תחלואיכי.

חידושי אגדה לחתונהאשה כי תזריע, ברש"י א"ר שמלאי כשם שיצירתו של אדם אחר כל בהמה וחיה ועוף כך תורתו מתפרשת כו', דאמרו חז"ל למה נברא אדם בששי ועיקר הטעם הוא לפי שהאדם הוא תכלית הבריאה ואין להקב"ה בעולמו אלא ד' אמות של הלכה שכל העולם לא נברא אלא לצוות לזה והכל היה רק הכנה לבריאת האדם שהיה סוף מעשה במחשבה תחלה, וכמו כן בענין הזיווג שאינו נקרא אדם עד שנשא אשה ואינו יוצא ידי חובתו עד שמעמיד תולדות, וע"כ נכתבו דינים אלו אח"כ, וכדי להורות שיהיה לשם שמים ולא לתאות הגשמיות ע"כ אסר לנו ימי נדה וזיבה וימי לידה, וכמו כן בפרשה דלעיל מאכלות אסורות אעפ"י שנפשו של אדם חומדתן צריך לשבור התאות, וזש"ה כשם שיצירתו של אדם אחרי ככלות הכל להורות שהוא היה תכלית כוונתו של הקב"ה בבריאת העולם, וע"כ צריך להתאמץ לעשות נחת רוח לפניו ית"ש, כמו כן תורתו מתפרשת אח"כ להורות שזה הוא תכלית האדם לישא אשה ולהוליד בנים ובכל זה יהיה כוונתו לשם שמים להגביר היצ"ט על היצה"ר וזהו תכלית הבריאה.

לברית מילהאשה כי תזריע כו', דקדק רש"י ל"ל כי תזריע ותירץ דאיש מזריע כו', ונ"ל עפ"י המדרש (ויק"ר יד ז) תן חלק לשבעה אלו ימי נדה וגם לשמנה ימי מילה, עפימ"ש גבי רחל כתיב (בראשית לה יז) ותאמר לה המילדת אל תראי כי גם זה לך בן, וקשה דמה נחמה היא זו לענין הקישוי ללדת, ועוד מהו גם זה ומה שייכות להראשון, ונ"ל דהנה אמרו חז"ל (שבת לא:) על ג' דברים נשים מתות כו' על שאינן זהירות בנדה כו', וע"כ נתיראה שמה לא נזהרה בטוב בנדה, דבחלה והדלקה נקל לזהר אבל פתחי נדה חמורים, והסימן לזה שיולדת זכר כמ"ש וטהורה הוא ונקתה כו' שיולדת זכרים [סוטה כו. ונקתה ונזרעה זרע שאם היתה יולדת נקבות יולדת זכרים א] וזהו שאמרה המילדת אל תראי רק בוודאי לא חטאת והראיה שהוא בן, וז"ש תן חלק לשבעה אלו ימי נדה אם תזהר בטוב אז תזכה גם לשמנה ימי מילה, וז"ש כי תזריע אימתי כי זה משמש בלשון אלא אימתי תלד זכר כשטמאה ז' ימים בזכות זה תזכה להוליד בן זכר ותקיים וביום השמיני ימול.